

SANT LLUÍS GONZAGA

COPATRO DE LA CONFRARIA

Sant Lluís Gonzaga
Francisc de Goya (1781-1785)
Oli sobre tela.
Dimensions: 260x160 cm.
Museu Provincial de Saragossa

El nostre amic **Lluís Gonzaga** va ser el major de 8 fills d'un matrimoni format pel príncep imperial Ferrante Gonzaga, marquès de Castiglione delle Stiviere (Itàlia), germà del Duc sobirà de Màntua, i per sa mare anomenada Marta. Va nèixer el 9 de març de 1568 i ja des de xicotet, va tindre les seues inquietuds religioses, encara que son pare es va encabotar que hi havia de ser cavaller i seguir un camí de la "noblesa". Amb esta idea, li ensenye modals i tot allò que s'ha relacionat amb les armes, però... ell no sabia que al seu fill no li interessava res d'açò i que l'únic exèrcit que volia servir era el de Crist.

Els seus primers anys. Lluís va viatjar per diferents països per a educar-se davall els servicis de la noblesa a la qual pertanyia, i inclús va mostrar interès per les armes, la pólvora i la disciplina militar... però en els seus temps lliures aprofitava per a resar i conversar amb Déu durant hores i horLluís'una imatge de la Mare de Déu en la ciutat de Florència. El seu director espiritual va ser el gran savi jesuïta Sant Robert Belarmino, el qual li va aconsellar tres mitjans per a arribar a ser sant: freqüent confessió i comunió, molta devoció a la Mare de Déu i llegir vides de Sants. A fi

d'alliberar-se de les temptacions, es va sotmetre a una disciplina rigorosíssima. En el seu zel per la santedat i la puresa, es diu que va arribar a fer-se grans exigències com, per exemple, mantindre baixa la vista sempre que estava en presència d'una dona. Però cal cuidar-se de no abusar d'estos relats per a crear una falsa imatge de Luis o del que és la santedat.

La decisió de fer-se religiós, a Espanya. Al novembre de 1579, es va traslladar amb la seua família a la cort del Duc de Màntua, qui acabava d'anomenar a Ferrante governador de Montserrat. Lluís tenia onze anys i huit mesos. En el viatge Lluís va estar a punt de morir ofegat al passar el riu Tessin, crescut per les pluges. Una dolorosa malaltia renal que el va atacar en aquell moment, i encara que va passar la malaltia, la seua salut va quedar crebantada per trastorns digestius tan freqüents, que durant la resta de la seua vida va tindre dificultats a assimilar els

diaris aliments. Però el rellevant, és que eixa malaltia li va servir de pretext per a limitar les seues aparicions en públic i dedicar quasi tot el seu temps a la pregària i la lectura de moltes obres religioses. Un dels llibres que va llegir en aquell període de reclusió, *Les cartes d'Índies*, sobre les experiències dels missioners jesuïtes en aquell país, li va suscitar la idea d'ingressar en la Companyia de Jesús a fi de treballar per la conversió dels heretges i Compendi de la doctrina espiritual de fra Lluís de Granada. Com a primer pas en el seu futur camí de missioner, va aprofitar les vacances estiuenques que passava en sa casa de Castiglione per a ensenyar el catecisme als xiquets pobres del lloc.

En Casale-Monferrato, on passava l'hivern, es refugiava durant hores senceres en les esglésies dels caputxins i els barnabites; en privat va començar a practicar les mortificacions d'un monjo.

Va ser inútil que son pare li combatera en estos desitjos. En la mateixa cort, Lluís vivia com un religiós, sotmetent-se a grans penitències. A pesar que ja havia rebut les seues investidures de mans de l'emperador, mantenia la ferma intenció de renunciar als seus drets de successió sobre el marquesat de Castiglione en favor del seu germà.

Sant Lluís va estar també a Espanya com a patge d'honor del príncep Diego, fill del rei Felip II. Allí va aprofitar per a llicenciar-se en filosofia, concretament en la Universitat d'Alcalá d'Henares i també per a conèixer l'espiritualitat de Fra Lluís de Granada. Durant el temps que va estar a Espanya va dedicar moltíssimes hores a la contemplació i a l'oració.

Va ser també a Espanya, concretament a Madrid, quan Lluís va decidir fer-se jesuïta i ingressar en l'Orde de la Companyia de Jesús. Conta la tradició, que la seua vocació a entrar en la dita orde religiós li va vindre després de visitar una imatge de la Mare de Déu del Bon Consell venerada hui en el Col·legi Imperial dels Jesuïtes.

Lluís es fa jesuïta. Al final, el marquès va veure que era impossible canviar-lo i el va deixar manifestar la seua vocació. Quan el jove Lluís va decidir ingressar en l'orde dels jesuïtes a Roma, son pare va escriure al general de l'orde el següent: "Faig saber a la vostra senyoria reverendíssima que l'entregue el que més vull en este món i la major esperança que tenia per a la conservació d'esta ma casa...". Cal dir, que al cap d'uns anys, son pare es va penedir d'aquelles actituds bel·ligerants contra el seu fill i que va descobrir el missatge de Jesús gràcies a les visites que ambdós tenien.

El seu carisma. Lluís es va caracteritzar per la seua obediència incondicional, per la seua puresa de cor, el seu amor als pobres i malalts i per una gran devoció a l'eucaristia, a la vida de sants i a la Mare de Déu. Probablement, al llegir tantes vides de sants, va nàixer també en el seu cor la necessitat mortificar-se, realitzant estrictes dejunis i a viure pobre entre els pobres. Un exemple ho tenim a finals del segle XVI quan va esclatar a Itàlia l'epidèmia de la pesta. La Companyia de Jesús va prestar la seua assistència en els hospitals de Roma i Lluís Gonzaga es va distingir en la seua assistència als malalts: Com a conseqüència d'esta activitat, ell també va quedar infectat i moriria molt jove a l'edat de 23 anys. Era el 21 de juny de 1591. Es diu que quan va morir va mirar fixament un crucifix i va recitar una frase d'un dels salms de la Bíblia, molt acord per a aquell moment: "Que alegria quan em van dir: anem a la casa del Senyor".

Un home que portava la pau. Una de les ocupacions que va tindre Lluís va ser la d'anar de ciutat en ciutat per a posar pau entre famílies que estaven barallades. Quan ell era enviat a posar tranquil·litat entre les parelles enemistades, este ant les seues paraules d'esperança i d'humilitat, acceptaven fer les paus i a no tornar-se a tirar "els plats pel cap".

Patronatge i invocacions: al morir tan jove Sant Lluís Gonzaga és el patró oficial de la Joventut. També es diu que al llarg de la seua curta vida va patir dolors d'estómac, per la qual cosa és un dels sants preferits per a invocar si tens estes malalties. Se li té molta devoció en la població de Castiglione delle Stiviere i també protegix a aquells laics que ajuden en les labors de la seua parròquia. També el pots invocar en el moment que hages de prendre grans decisions i per a l'estabilitat matrimonial.

Copatró de la Confraria Mare de Déu del Rosari.

En la dècada dels quaranta va desaparèixer la Congregació Marian Angèlica de Sant Lluís Gonzaga, que era l'encarregada de mantindre la devoció de Sant Lluís Gonzaga i d'instruir als jóvens en la doctrina cristiana en la nostra població de Torrent, passant a formar part de la Confraria de la Mare de Déu del Rosario.

La seua festivitat és el 21 de juny que la celebrem amb l'Eucaristia de la missa vespertina, de la parròquia de l'Assumpció de Ntra. Sra., junt amb els Clavaris de la Confraria els que s'encarreguen de la seua preparació.

Les restes de Sant Lluís Gonzaga es conserven actualment davall l'altar de Lancellotti en l'Església de Sant Ignasi, a Roma.

Va ser canonitzat en 1726. El papa Benet XIII el va anomenar protector d'estudiants jóvens. El papa Pius XI el va proclamar patró de la joventut cristiana.

La Conversió de Sant Lluís Gonzaga.
Guercino (Giovanni Francesco Barbieri)
(Itàlia. Ferrareixe, 1591-1666)
Oli sobre llenç. Cap a 1650.
Dimensions. 355,6 x 269,2 cm.
Museu Metropolità d'Art de Nova York

Bibliografia:

Benedictins, monjos de l'abadia de Sant Agustí en Ramsgate. The *Book of Saints*. VI edition. Wilton: Morehouse Publishing, 1989

Butler, Vida de Santos, vol. IV. Mèxic, D.F.: Collier's International - John W. Clute, S.A., 1965.

Sgarbossa, Mario i Giovannini, Luigi. *Un Sant Per a Cada Dia*. Santa Fe de Bogotà: Sant Pau. 1996.